

Raad van State doet uitspraak in zaak Aalkeetpolder

Schrijvende Lezers

Op woensdag 2 maart jongstleden heeft de Raad van State uitspraak gedaan in de beroepszaak tegen het bestemmingsplan Aalkeetpolder van de gemeente Maassluis, aangetekend door een bewonersvereniging en drie inwoners van Maassluis (waaronder ikzelf). Eerder had gedeputeerde staten onze bezwaren al van tafel geveegd, dus de verwachtingen waren bij de meesten niet al te hoog gespannen. Maar gelukkig heeft de Raad van State mijn vertrouwen in de rechtsstaat weer een positieve impuls gegeven.

Het plandeel met de bestemming "Recreatieve doeleinden", het plandeel met de aanduiding "horeca", en het plandeel met de bestemming "Woondoeleinden", zijn volgens de hoogste bestuursrechter in Nederland "vastgesteld in strijd met de bij het voorbereiden van een besluit te betrachten zorgvuldigheid". Bovendien heeft gedeputeerde staten, door deze plandelen niettemin goed te keuren gehandeld "in strijd met artikel 3:2 van de Awb in samenhang met artikel 10:27 van deze wet". Met als gevolg dat de raad van State haar goedkeuring onthoudt aan voornoemde planonderdelen en het besluit van gedeputeerde staten op deze onderdelen vernietigt. (Wie de hele uitspraak wil lezen kan terecht op de website van de Raad van State, zaaknummer 201002180/1/R1.)

Met andere woorden: de gemeente heeft er een potje van gemaakt en gedeputeerde staten heeft zitten slapen, waardoor er géén speeltuin mag worden aangelegd, géén kanoloods mag worden gebouwd, géén horecatent mag worden neergezet en er géén 3 woningen mogen worden gebouwd in ruil voor het slopen van de kas.

In het vragenhalfuurtje van vorige week dinsdag confronteerde Kees Smits van de Christen Unie het college met deze uitspraak. Wethouder Keijzer gaf aan ervan uit te gaan, dat het oude bestemmingsplan voorlopig in de plaats zal treden van het nieuwe, voor zover het de plandelen betreft waar geen goedkeuring aan is gegeven. Hij zegde toe met een brief te zullen komen waarin het standpunt van het college nader uitgewerkt zal zijn.

Tevens vroeg het CU-raadslid zich hardop af hoe het kan dat het college in haar strijd tegen de Blankenburg-tunnel – overigens terecht – wijst op

kwelijke onzorgvuldigheden in deze procedure, maar hierin zelf, volgens de Raad van State heeft gefaald bij de vaststelling van het bestemmingsplan Aalkeetpolder. En daar was ik eerlijk gezegd ook wel benieuwd naar. Helaas kwam de wethouder niet veel verder dan een sneer naar het CU-raadslid, als zou deze zich "bij de Raad van State niet onbetuigd hebben gelaten". Deze uitspraak leidde tot een nagesprek tussen beide heren, waarbij het raadslid duidelijk maakte dat hij ter zitting niks heeft gezegd, hetgeen ik kan bevestigen.

Volgens de wethouder mag echter ook de gemeenteraad zich deze terechtwijzing van de Raad van State aantrekken. Zij heeft immers bij meerderheid (van PvdA, CDA en VVD) ingestemd met dit bestemmingsplan. En daarin had hij natuurlijk gelijk. Hetgeen de reactie van de PvdA-fractie op het verwijt van Smits het karakter gaf van vliegen afvangen. Het CU-raadslid had het plangebied in zijn betoog namelijk aangeduid als natuurgebied, en dat is het niet. Tenminste, volgens zowel het oude als het nieuwe bestemmingsplan. Een terechte opmerking derhalve, maar niet op zijn plaats, wat mij betreft. Ten eerste laat de natuur zich niet dwingen door letters, lijntjes en tekeningen op papier. Natuur is overal. En zeker in de Boonerlucht, zoals o.a. uit wetenschappelijk onderzoek van Dr. Loek Batenburg is gebleken, hetgeen is overgenomen door de Raad van State. En ten tweede zou ik me als raadslid kapot schamen, als ik vóór een collegebesluit had gestemd dat door de Raad van State op alle belangrijke, inhoudelijke wijzigingsonderdelen is vernietigd, omdat het onzorgvuldig en in strijd met de Flora- en Faunawet is vastgesteld. Maar ik ben dan ook geen politicus.

Van de overige partijen wilde alleen de SP kwijt dat wat hen betreft er een nieuw bestemmingsplan komt waarin De Boonerlucht verder met rust wordt gelaten. De VVD en het CDA kwamen netjes aan de microfoon melden dat ze nu nog geen reactie wilden geven en de overige partijen hielden ook nog liever even hun kruut droog.

Hoe dan ook, vroeg of laat moet er toch een zorgvuldig vastgesteld bestemmingsplan komen, zonder witte vlekken. Gaat de gemeente zich dan wederom vastbijten in de mijns inziens heilloze plannenmakerij voor

horeca en intensieve recreatie, of pakt zij dit op als een buitenkans om ook dit deel van Midden-Delfland te behoeden voor verdere verrommeling en aantasting van de open ruimte? Het behoud van die open ruimte is immers het belangrijkste argument dat de gemeente inzet in haar strijd tegen de aanleg van de Blankenburg-tunnel.

Wat mij en vele anderen betreft, blijft dit deel van Midden-Delfland dan ook een open gebied waarin op extensieve manier gecreëerd wordt, op een manier zoals dat nu ook al jaren lang in ruime mate gebeurt: wandelen, fietsen, hardlopen, skeeleren en als het dan toch niet tegengehouden kan worden, ook paardrijden – als de ruiters maar rekening houden met de andere gebruikers en ervoor zorgen dat paardenmest niet op de wandelen fietspaden wordt gedeponed. Op termijn kan De Boonerlucht vrij eenvoudig opgewaarderd worden naar een echt natuurgebied, volgens de aanbevelingen in het rapport van Batenburg. Dus met een goed afgewogen, afwisselende vegetatie en verdere ontwikkeling van ruigten en natte gedeeltes. En uiteraard met de heraanleg van de twee vogeleilanden in de Boonerplas, zodat de vogelstand een forse, positieve impuls krijgt en de Boonerlucht een natuurlijke en zeer waardevolle schakel vormt in de groenblauwe slinger tussen de Vlietlanden en de Rietputten. En wel op zo'n manier, dat ook de mens ervan kan genieten. Met een dergelijk plan op zak moet de gemeente dan ook maar weer opnieuw rond de tafel gaan zitten met de eigenaar van de kas en met de provincie, om ervoor te zorgen dat deze glazen, visuele wanklank zo snel mogelijk uit het gebied verdwijnt. Uiteindelijk valt er voor de gemeente alleen maar winst te behalen, als er wordt ingestoken op natuurontwikkeling in combinatie met extensieve recreatiemogelijkheden. Ik denk dan aan de strijd tegen de aanleg van de Blankenburgtunnel. De Maassluise zaak staat immers veel sterker wanneer de gemeente zelf ook doet wat ze zegt te willen bereiken, namelijk het behouden van een karakteristiek, open landschap waar de inwoners van Maassluis van rust, ruimte en natuur kunnen genieten.

Joost Husslage

Maassluis